RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 108.857 van 4 juli 2002
in de zaak A. 84.452/XIV-9886.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat V. ANTYCHIN,
kantoor houdende te 2000 Antwerpen,
Britselei 28

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 5 november 1941 en van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 31 mei 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 1999, tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 april 1999;

Gelet op het arrest nr. 86.217 van 23 maart 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 13 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 12 juni 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat V. ANTYCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. Overwegende dat verzoekster België binnenkomt op 18 november 1998 en zich op dezelfde dag vluchteling verklaart; dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 januari 1999 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 7 april 1999 bevestigt;

1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt:

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 18 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.
> Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat betrokkene in Azerbeidzjan problemen zou hebben gehad naar aanleiding van haar Russische origine en de activiteiten van haar zoon voor de Musavat-oppositiepartij. Vanaf 1990 zouden betrokkene en haar zoon (Y. V., 98/22282) gediscrimineerd geweest zijn omwille van hun Russische origine. Deze discriminatie bleef beperkt tot verbale discriminatie, vooral vanwege hun Azerbeidzjaanse buren. Als reactie op deze discriminatie zou betrokkenes zoon zich in 1992 aangesloten hebben bij de Musavat-oppositiepartij die zou ijveren voor de bestrijding van discriminatie en de eerbiediging van de mensenrechten. Vanaf het moment dat de buren dit te weten gekomen waren werd betrokkene voor de eerste maal geslagen. Zij zou hiervoor naar de politie geweest zijn maar haar klacht werd niet geaccepteerd omwille van haar Russische afkomst. Als gevolg van deze slagen zou betrokkene hartklachten gekregen hebben en zou zij zes maand gehospitaliseerd geweest zijn. Haar zoon zou in 1992 of 1993 (betrokkene kon de precieze datum niet geven) voor een jaar gevangen genomen zijn omwille van zijn lidmaatschap bij de Musavat-partij. Terwijl haar zoon opgesloten was, zou betrokkene nog herhaaldelijk bezoek gekregen hebben van een zekere autoriteit (betrokkene kan niet meedelen welke) die hun appartement doorzocht(en). Ook na zijn vrijlating gingen fouillages door. Op 25 oktober 1998 besloot betrokkene samen met haar zoon

het land te verlaten. Zij kwamen op 18 november 1998 in België aan waar ze dezelfde dag asiel aanvroegen. Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal stelt enkel gevlucht te zijn omwille van de problemen van haar zoon. Op het Commissariaat-generaal verklaart zij in 1996 of 1997 zes maand gehospitaliseerd geweest te zijn omwille van hartklachten als gevolg van slagen vanwege haar Azerbeidzjaanse buren. Haar zoon stelt echter op het Commissariaat-generaal dat zijn moeder één maand gehospitaliseerd was omwille van tandproblemen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken liet betrokkene echter na haar hospitalisatie mee te delen en verklaart geen aanslag op de lichamelijke integriteit gekend te hebben. Er kan dan ook geen geloof aan haar fysische vervolging worden gehecht. Met betrekking tot de door betrokkene verklaarde ondergane discriminatie (pesterijen) dient te worden opgemerkt dat deze onvoldoende ernstig is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie te wettigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er voor betrokkenes zoon eveneens een bevestigende beslissing werd genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).";

2. Over de excepties.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van buitenzaakstelling opwerpt in haar memorie van antwoord, waarvan zij ter terechtzitting afstand doet, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij doet gelden dat verzoekster geen middelen ontwikkelt;

Overwegende dat verzoekster twee middelen aanvoert die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State erop zou kunnen antwoorden; dat deze exceptie wordt verworpen;

3. Over de grond van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat een adjunct-adviseur van het Commissariaat-generaal door de gebrekkige vertaling van een tolk haar verhaal slechts voor de helft heeft genoteerd; dat verzoekster immers niet, zoals de Commissaris-generaal stelt,

voor zes maanden werd gehospitaliseerd, maar wel gedurende zes maanden in behandeling was bij verschillende artsen, dat ze in die periode gedurende één maand effectief gehospitaliseerd werd omwille van hartklachten en ter verwijdering van de overblijfselen van tanden tengevolge van de mishandelingen, dat de ondergane discriminatie geen loutere pesterijen zijn, maar dat het gaat om verbale discriminatie die na verloop van tijd in geweld is omgeslagen; dat verzoekster immers tengevolge van slagen bijna al haar tanden heeft verloren en dat zij psychisch bijna tot zelfmoord werd gedwongen; dat het vaststellen van kleine verschillen tussen de verklaringen van de verschillende gezinsleden als motief, de bestreden beslissing niet afdoende onderbouwt;

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat verzoekster voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde in 1996-1997 voor een periode van zes maanden te zijn gehospitaliseerd; dat verzoekster hier uitvoerig over werd ondervraagd, zodat niet van enige verwarring sprake kan zijn; dat zij nooit enige opmerking maakte over een eventueel vertaalprobleem; dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tevens betrekking hebben op tegenstrijdigheden tussen verzoeksters eigen verklaringen; dat verzoekster immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat zij geslagen werd; dat ze de vraag of haar fysieke integriteit werd aangetast negatief beantwoordde (verhoorverslag DVZ, 18 november 1998, p.45);

Overwegende dat, ongeacht de periode gedurende dewelke verzoekster zou zijn opgenomen in het ziekenhuis, verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat haar fysieke integriteit niet werd aangetast; dat verzoekster voor het Commissariaat-generaal dan weer zware mishandelingen aanvoerde tengevolge waarvan zij in het ziekenhuis werd opgenomen; dat een dusdanige tegenstrijdigheid de kern van de asielaanvraag raakt en niet te wijten kan zijn aan een louter vertaalprobleem; dat dit motief van aard is de betreden beslissing te schragen; dat, ingeval er een taalprobleem rijst, de betrokkene het bestuur hier in het belang van een goed verloop van de asielprocedure onmiddellijk moet op wijzen, wat in casu niet is gebeurd; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending van artikel 14 van het EVRM aanvoert; dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het risico dat verzoekster in haar land van oorsprong loopt omwille van haar Russische origine en wegens het politieke engagement van haar zoon;

Overwegende dat het tweede middel zich beperkt tot een loutere herformulering van de asielmotieven; dat de bestreden beslissing de ongeloofwaardigheid van deze motieven heeft vastgesteld; dat deze vaststelling niet wordt betwist; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**